

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 44.030/3
VAN 12 FEBRUARI 2008

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 21 januari 2008 door de Minister van Cultuur en Media, Monumentenzorg, Jeugd en Sport van de Duitstalige Gemeenschap verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap "zur Festlegung der Mindestvorschriften über Verfahrensanforderungen nach Artikel 18 des Dekretes vom 30. Januar 2006 zur Vorbeugung gesundheitlicher Schäden bei sportlicher Betätigung", heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*

* *

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het decreet van 30 januari 2006 ter voorkoming van de gezondheidsschaden bij sportbeoefening regelt onder meer de dopingbestrijding. Het bevat een dopingverbod en bepaalt regels inzake de controles die, onverminderd de controles die worden uitgevoerd door de sportfederaties en andere organisaties, door de Duitstalige Gemeenschap worden verricht. Het voorziet in strafsancities, die echter niet gelden ten aanzien van de sportbeoefenaar zelf die dopingstoffen of -methodes gebruikt of dopingcontroles of monsternemingen weigert of probeert te ontlopen. Daarbij wordt er blijkbaar van uitgegaan dat die handelingen door de sportfederaties en de sportclubs worden bestraft met disciplinaire straffen, waartoe in het genoemde decreet evenwel geen eigenlijke verplichting is opgenomen.

Bij artikel 18 van het decreet van 30 januari 2006 wordt de Regering van de Duitstalige Gemeenschap gemachtigd om onder de erin gestelde voorwaarden minimale voorschriften te bepalen met betrekking tot de procedure die een sportfederatie of een sportclub bij het nemen van disciplinaire maatregelen moet naleven, en om de wijze te regelen waarop de beslissingen tot oplegging van die maatregelen worden bekendgemaakt. De interne voorschriften van de sportfederaties of sportclubs ter voorkoming en bestraffing van dopingpraktijken moeten ten minste met de genoemde minimale voorschriften overeenstemmen. Beschikt een sportfederatie of een sportclub die

.../...

niet bij een sportfederatie is aangesloten niet over interne voorschriften ⁽¹⁾, dan gelden in ieder geval de minimale voorschriften.

Het ontwerp omschrijft het toepassingsgebied van de erin vervatte regeling, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen bindende en facultatieve minimale voorschriften, bepaalt dat elke beslissing tot oplegging van disciplinaire straffen wegens doping slechts door "een sportgerecht" mag worden uitgesproken, regelt bepaalde aspecten van de procedure voor dat "sportgerecht", waaronder ook een eventuele procedure in "kort geding", stelt regels ter voorkoming van belangenvermenging en inzake de wraking van de leden van het "sportgerecht" vast, regelt de motivering, de mededeling en de openbaarheid van de beslissingen van die instantie alsmede de aard van de disciplinaire straffen die zijn toegelaten, de eventuele beroepsmogelijkheden voor zover daarin wordt voorzien in de interne voorschriften, de waarborgen in het geval van hoger beroep, en tenslotte de verjaring.

3.1. Zoals uit wat voorafgaat blijkt, kan voor het ontworpen besluit, onder voorbehoud evenwel van hetgeen wordt opgemerkt *sub* 3.2 tot 3.4, rechtsgrond worden gevonden in artikel 18 van het decreet van 30 januari 2006. Meer bepaald dient rekening te worden gehouden met paragraaf 1, eerste en derde lid, van dat artikel. Krachtens artikel 18, § 1, eerste lid, bepaalt de Regering van de Duitstalige Gemeenschap, na advies van de Sportraad van de Duitstalige Gemeenschap, overeenkomstig de internationale normen, "minimale voorschriften (met betrekking tot) de procedurevereisten inzake disciplinaire straffen die een sportfederatie of sportclub bij de uitvoering van disciplinaire maatregelen moet(en) naleven", met inachtneming van de beginselen van een rechtsstaat, waarbij de betrokkene moet worden gehoord en de rechten van de verdediging moeten worden nageleefd. Krachtens artikel 18, § 1, derde lid, wordt de Regering van de Duitstalige Gemeenschap gemachtigd om de wijze te bepalen waarop de beslissingen waarbij de genoemde disciplinaire straffen worden opgelegd, worden bekendgemaakt.

⁽¹⁾ Eveneens wordt in aanmerking genomen, het beschikken over interne voorschriften die krachtens de regels van een andere gemeenschap geldig zijn, voor zover de sportfederatie of sportclub aangesloten is bij een sportfederatie die onder deze gemeenschap ressorteert.

3.2. De manier waarop het ontworpen besluit is opgevat, is echter niet geheel in overeenstemming met artikel 18, § 1, eerste lid, van het decreet van 30 januari 2006. Krachtens die bepaling wordt de Regering van de Duitstalige Gemeenschap ertoe gemachtigd om de minimale voorschriften met betrekking tot de procedurevereisten vast te stellen die de sportfederaties en de sportclubs moeten naleven bij het nemen van disciplinaire maatregelen inzake dopingbestrijding. De interne voorschriften van de sportfederaties of sportclubs ter voorkoming en bestraffing van dopingpraktijken moeten ten minste met die voorschriften overeenstemmen. Beschikt een sportfederatie of sportclub niet over zulke interne voorschriften, dan gelden in ieder geval de minimale voorschriften (artikel 18, § 2, van het decreet van 30 januari 2006).

In het ontwerp daarentegen wordt een onderscheid gemaakt tussen bindende ("zwingenden Mindesvorschriften") en facultatieve - volgens de gemachtigde gaat het eerder om subsidiaire - minimale voorschriften ("abdingbaren Mindesvorschriften") ⁽²⁾. Deze laatste zijn enkel van toepassing op de sportfederaties en de sportclubs die over geen interne voorschriften inzake de voorkoming en de bestraffing van dopingpraktijken beschikken en bij geen sportfederatie zijn aangesloten die over zulke voorschriften beschikt. Ze zijn tevens van toepassing wanneer de vigerende interne voorschriften in geen regeling voorzien met betrekking tot hetgeen wordt geregeld in het ontworpen besluit (artikel 2 van het ontwerp). Verder daarin worden verschillende regels geformuleerd "behoudens tegenstrijdige bepaling in de interne voorschriften".

Voor het invoeren van een onderscheid tussen "bindende" en "facultatieve" of "subsidiaire" voorschriften is evenwel geen rechtsgrond voorhanden nu in het decreet van 30 januari 2006 enkel gewag wordt gemaakt van minimale voorschriften die, onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 18, § 2, tweede lid, van dat decreet, voor alle sportfederaties en sportclubs bindend zijn. De facultatieve of subsidiaire voorschriften dienen derhalve te worden omgevormd tot bindende minimale voorschriften, of dienen uit het ontwerp te worden weggelaten. In dit laatste geval dient er evenwel voor te worden gewaakt dat daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan de bij artikel 18, § 1, eerste lid, van het genoemde decreet bedoelde "beginselen van een rechtstaat", waarbij, onder meer, de betrokkene wordt gehoord en de rechten van de verdediging worden gewaarborgd.

⁽²⁾ Dat onderscheid komt evenwel in het ontwerp niet steeds even duidelijk tot uiting.

3.3. In artikel 3 van het ontwerp wordt bepaald dat elke beslissing waarbij een disciplinaire straf wegens doping wordt opgelegd, slechts door een "sportgerecht" mag worden uitgesproken, wat de indruk wekt dat het om een rechtscollege gaat. Ook uit verder in het ontwerp gehanteerde terminologie zou zulks kunnen worden afgeleid. Er wordt bijgevolg de indruk gecreëerd dat een jurisdictioneel orgaan wordt opgericht of dat aan de sportfederaties en de sportclubs de verplichting wordt opgelegd om zulk een orgaan op te richten.

Artikel 18, § 1, eerste lid, van het decreet van 30 januari 2006 biedt hiertoe echter geen ruimte, nu de erin vervatte machtiging aan de Regering van de Duitstalige Gemeenschap beperkt is tot het bepalen van de minimale voorschriften met betrekking tot de procedure die moet worden gevolgd bij het opleggen, door de sportfederaties of de sportclubs zelf, van de disciplinaire straffen wegens dopinggebruik. Het is derhalve aan de sportfederaties of de sportclubs om te bepalen door welk soort orgaan de genoemde disciplinaire straffen worden opgelegd.

Conclusie is derhalve dat artikel 3 uit het ontwerp dient te worden weggelaten of minstens dat een meer neutrale term dan "sportgerecht" dient te worden gebruikt, zoals "disciplinair orgaan". Dit laatste geldt ook ten aanzien van de terminologie in andere bepalingen van het ontwerp waaruit zou kunnen worden afgeleid dat beoogd wordt een jurisdictioneel orgaan in te stellen.

3.4. In artikel 8, § 2, tweede lid, van het ontwerp worden de disciplinaire straffen bepaald die kunnen worden opgelegd door de betrokken sportfederaties of -clubs. Daartoe wordt evenwel geen rechtsgrond geboden door artikel 18, § 1, eerste lid, van het decreet van 30 januari 2006, dat, zoals reeds werd opgemerkt, slechts betrekking heeft op het bepalen van procedurevoorschriften bij het opleggen van die straffen. Gelet op het ingrijpende karakter ervan, is het overigens de decreetgever zelf die terzake dient op te treden.

3.5. Gevraagd naar de rechtsgrond van artikel 8, § 1, tweede en derde volzin, van het ontworpen besluit, verklaarde de gemachtigde wat volgt:

"L'art. 8, § 1er, de l'avant-projet d'arrêté du Gouvernement trouve son fondement légal dans l'art. 18, § 1er, al. 3, du décret du 30 janvier 2006.

Selon ce dernier texte, les décisions doivent être publiées par les fédérations ou les clubs de la manière prescrite par le Gouvernement.

.../...

La publication des décisions recouvre la communication aux sportifs sanctionnés (art. 8, § 1er, phrase 1re, de l'avant-projet) ainsi que l'information des autres Communautés et des fédérations sportives nationales ou internationales. S'agissant de mesures disciplinaires, il paraît disproportionné de prévoir une publicité plus large, notamment la publication de listes de noms sur Internet (argument: arrêt 16/2005 de la Cour d'arbitrage). Il s'indique, cependant, que les décisions disciplinaires soient centralisées auprès du service des Sports du Ministère de la Communauté germanophone; c'est l'objectif de l'art. 8, § 1er, phrase 2 de l'avant-projet. Lorsqu'une demande d'information est introduite auprès dudit service des Sports, celui-ci est tenu d'appliquer le décret du 16 octobre 1995 relatif à la publicité des documents administratifs; il a été jugé utile de le rappeler ici (art. 8, § 1er, phrase 3, *in fine*, de l'avant-projet). En application dudit décret,

- le demandeur doit justifier par écrit d'un intérêt personnel et direct quant au document (art. 3, al. 2, *in fine*, dudit décret du 16 octobre 1995);
- «L'autorité administrative rejette la demande de consultation, d'explications ou de communication sous forme de copie d'un document administratif si elle constate que la protection d'un des intérêts suivants l'emporte sur l'intérêt de la publicité: (...) - les droits et libertés fondamentaux des citoyens.» (art. 5, § 1er, du décret du 16 octobre 1995)".

Al wordt in de ingeroepen rechtsgrond gewag gemaakt van een bekendmaking door de betrokken sportclubs en sportfederaties, kan, mede gelet op de internationaalrechtelijke, grondwettelijke en wettelijke waarborgen op het vlak van de eerbiediging van het privé-leven, worden aanvaard dat het in de genoemde bepalingen van het ontwerp gehanteerde procédé in te passen valt in de door de gemachtigde aangehaalde rechtsgrond. Er kan immers niet worden aangenomen dat de decreetgever afbreuk zou hebben willen doen aan die waarborgen.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. De aangelegenheid van het tuchtrecht in de sport doet tal van principiële vragen rijzen ⁽³⁾, waarvan vele het bestek van de voorliggende adviesaanvraag overstijgen ⁽⁴⁾. Het voorliggende advies bevat dan ook geen exhaustief onderzoek van al

⁽³⁾ Zie hierover o.m. advies 41.975/3 van 20 februari 2007 over een voorontwerp van decreet dat heeft geleid tot het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, *Parl. St.*, Vl. Parl., 2006-07, nr. 1217/1.

⁽⁴⁾ Zo dient er, gelet op de internationaalrechtelijke en grondwettelijke vereisten terzake, een adequate rechtsbescherming te worden geboden door een rechter die oordeelt met volle rechtsmacht (Brussel, 8 februari 2007, *J.T.*, 2007, 403, noot Th. BOMBOIS, en C. EYBEN). Zo de Belgische hoven en rechtbanken met betrekking tot het opleggen van die sancties zulk een controle kunnen uitoefenen, wat evenwel niet geheel zeker is, rijst in dit verband geen probleem. In het andere geval is een optreden van de decreetgever noodzakelijk.

die principiële vragen, maar is begrensd door het voorwerp van het ontworpen besluit, gelezen in de context van zijn rechtsgrond. Daarenboven dient de Raad van State bij het maken van aanbevelingen tot wijziging of aanvulling van het ontworpen besluit, uiteraard rekening te houden met de (beperkte) draagwijdte van de relevante delegatiebepalingen uit het decreet van 30 januari 2006.

5. De materie van de dopingcontrole wordt op internationaalrechtelijk vlak beheerst door de Overeenkomst ter bestrijding van doping, gedaan te Straatsburg op 16 november 1989 (goedgekeurd voor wat betreft de Duitstalige Gemeenschap bij het decreet van 15 december 1997 houdende instemming met de overeenkomst tegen doping, gedaan te Straatsburg op 16 november 1989), de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport, opgemaakt in Parijs op 19 oktober 2005 (waarvan de goedkeuringsprocedure voor de Duitstalige Gemeenschap nagenoeg voleindigd is ⁽⁵⁾), en de Wereldantidopingcode, goedgekeurd door het Wereldantidopingagentschap (WADA) op 5 maart 2003 te Kopenhagen. Krachtens artikel 3, lid 1, van de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport dienen de verdragsluitende staten de gepaste maatregelen goed te keuren op nationaal vlak, die stroken met de principes van de Wereldantidopingcode. Krachtens artikel 4, lid 1, van die conventie, verbinden de verdragsluitende staten zich tot de principes van de Wereldantidopingcode om de uitvoering, op nationaal en internationaal vlak, van de strijd tegen het dopinggebruik in de sport te coördineren.

5.1. De Overeenkomst ter bestrijding van doping bepaalt dat de verdragsluitende partijen hun sportorganisaties aanmoedigen om hun onderscheiden rechten, verplichtingen en taken te verduidelijken en met elkaar in overeenstemming te brengen, met name door harmonisatie van disciplinaire procedures, waarbij zij internationaal aanvaarde algemene rechtsbeginselen toepassen en de fundamentele rechten van sportmensen die onder verdenking staan, eerbiedigen (artikel 7, lid 2, d). Met name dienen de volgende beginselen te worden toegepast:

⁽⁵⁾ Zie het decreet houdende toestemming met de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport, aangenomen in Parijs op 19 oktober 2005, en de bijlagen ervan, aangenomen in plenaire zitting van het Parlement van de Duitstalige Gemeenschap (*Parl. St.*, Parl. D. Gem., 2007-08, nr. 110/3).

- er dient een duidelijk onderscheid te zijn tussen het orgaan dat een overtreding meldt en de tuchtcommissie,
- de betrokken personen hebben recht om op rechtvaardige wijze te worden gehoord en het recht op bijstand of vertegenwoordiging;
- er dienen duidelijke en uitvoerbare bepalingen te bestaan betreffende het beroep tegen gedane uitspraken (artikel 7, lid 2, d, van de Overeenkomst).

Ook de harmonisatie van procedures voor de wederzijdse erkenning van schorsingen en andere straffen, die worden opgelegd door andere sportorganisaties in hetzelfde of een ander land, dient te worden aangemoedigd (artikel 7, lid 2, f, van de Overeenkomst).

Gelet op de verbintenis om de sportorganisaties aan te moedigen de genoemde principes toe te passen en tot harmonisatie te komen, dienen die principes door de Duitstalige Gemeenschap te worden gerespecteerd bij het vaststellen van minimale voorschriften.

In dit verband dient op het volgende te worden gewezen:

- het overlaten aan de betrokken sportfederaties of sportclubs om te bepalen of er een mogelijkheid bestaat om hoger beroep aan te tekenen tegen het opleggen van de disciplinaire straf, is niet in overeenstemming met artikel 7, lid 2, d, (iii), van de genoemde overeenkomst;
- de wijze van bekendmaking van de beslissingen houdende oplegging van disciplinaire straffen (artikel 8, § 1, van het ontwerp) laat onvoldoende toe te voldoen aan de voorwaarde inzake de harmonisatie van procedures betreffende de wederzijdse erkenning van die straffen, opgenomen in artikel 7, lid 2, f, van de genoemde overeenkomst (zie opmerking 13).

5.2. Ook krachtens artikel 16, g, van de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport erkennen de verdragsluitende staten wederzijds, onder meer, de "sportsancties" van eender welke dopingorganisatie als die in overeenstemming zijn met de Wereldantidopingcode, zodat de zo-even onder het tweede streepje gemaakte opmerking eveneens geldt met betrekking tot deze verdragsbepaling.

.../...

5.3. Met de in artikel 18, § 1, eerste lid, van het decreet van 30 januari 2006 vermelde voorwaarde dat de procedurevereisten inzake het opleggen van disciplinaire sancties overeenkomstig de internationale normen dienen te zijn, wordt volgens de gemachtigde onder meer ook bedoeld dat ze in overeenstemming met de Wereldantidopingcode dienen te zijn, wat, zoals reeds werd opgemerkt (opmerking 5), betreffende de principes die in de Wereldantidopingcode zijn vervat, ook voortvloeit uit de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport.

Te dien aanzien moet er vooreerst op worden gewezen dat in het ontwerp onvoldoende rekening wordt gehouden met de in artikel 8 van de Wereldantidopingcode vervatte procedurele beginselen. Zo wordt niet of onvoldoende gewaarborgd dat de hoorzitting en de uitspraak tijdig plaatsvinden en dat de betrokken sportbeoefenaar tijdig wordt ingelicht over de hem ten laste gelegde feiten, bevat het ontwerp geen bepalingen omtrent het recht van de partijen om bewijs aan te voeren, met inbegrip van het laten horen van getuigen, en is niet voorzien in het recht om door een tolk te worden bijstaan.

Voorts is het in ieder geval strijdig met artikel 13.1 van de Wereldantidopingcode dat het aan de betrokken sportfederaties of -clubs wordt overgelaten om te bepalen of al dan niet in een beroepsmogelijkheid wordt voorzien, nu de laatstgenoemde bepaling voorziet in een algemeen recht op hoger beroep.

6. De Duitstalige Gemeenschap is ook gebonden door het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, goedgekeurd voor wat betreft de Duitstalige Gemeenschap bij het decreet van 19 mei 2003 houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord inzake medisch verantwoorde sportbeoefening.

Luidens artikel 3, § 2, van dat samenwerkingsakkoord verbinden de akkoordsluitende partijen zich ertoe een procedure in te voeren voor de onderlinge mededeling van de tuchtsancties en van de beslissingen die worden genomen op het gebied van medisch verantwoorde sportbeoefening, met het oog op de aanmoediging tot de wederzijdse erkenning en de toepassing ervan.

Het reeds genoemde artikel 8, § 1, derde volzin, van het ontwerp is niet adequaat om aan deze verplichtingen te voldaan (zie opmerking 13).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

7. In het huidige eerste lid van de aanhef kan de rechtsgrond worden gespecificeerd door te verwijzen naar artikel 18, § 1, eerste en derde lid, van het decreet van 30 januari 2006 (zie opmerking 3.1).

8. Het derde lid van de aanhef dient als volgt te worden geredigeerd:

"Gelet op advies 44.030/3 van de Raad van State, gegeven op 12 februari 2008 , met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1/, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;"

9. De in het vierde lid van de aanhef opgenomen considerans is weinigzeggend en in ieder geval niet noodzakelijk voor een goed begrip van de ontworpen regeling. Dat lid wordt bijgevolg beter weggelaten.

Artikel 4

10. In artikel 4 van het ontwerp dienen bepalingen te worden opgenomen om rekening te kunnen houden met de bijzondere situatie van minderjarige sportbeoefenaars, onder meer om te voldoen aan de vereisten die voortvloeien uit artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind ⁽⁶⁾.

⁽⁶⁾ Zie in dit verband de artikelen 38 en volgende van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening.

11. In artikel 4, derde lid, van het ontwerp voege men het woord "mindestens" toe voor de woorden "vierzehn Kalendertagen" nu die termijn uiteraard een minimumtermijn is.

Artikel 7

12. Volgens de gemachtigde worden in artikel 7 van het ontwerp versnelde procedures beoogd, met inbegrip van versnelde procedures in hoger beroep. De term "kort geding" is hiervoor evenwel niet adequaat, en moet worden aangepast.

Voorts wordt, doordat enkel wordt verwezen naar het recht van verdediging vermeld in artikel 6 van het ontwerp, de indruk gecreëerd dat de andere waarborgen waarin het ontwerp voorziet, niet noodzakelijkerwijze dienen te worden geëerbiedigd, wat evenwel niet lijkt te kunnen worden verantwoord en overigens op gespannen voet zou staan met internationaalrechtelijke verplichtingen van de Duitstalige Gemeenschap.

Artikel 7 van het ontwerp dient derhalve aan een nieuw onderzoek te worden onderworpen.

Artikel 8

13. Krachtens artikel 8, § 1, derde volzin, van het ontwerp houdt de bevoegde dienst van het Ministerie van de Duitstalige Gemeenschap een lijst bij met de beslissingen houdende oplegging van tuchtstraffen die hem op grond van artikel 8, § 1, tweede volzin, ervan moeten worden medegedeeld, en stelt die dienst deze lijst op verzoek ter beschikking overeenkomstig het decreet van 16 oktober 1995 betreffende de openbaarheid van de bestuursdocumenten.

Volgens de gemachtigde is de eerstgenoemde bepaling opgenomen om te kunnen voldoen aan de verplichting tot wederzijdse erkenning van de opgelegde disciplinaire straffen, opgelegd bij artikel 7, lid 2, f, van de Overeenkomst ter bestrijding van doping, artikel 16, g, van de Internationale Conventie tegen dopinggebruik in de sport en artikel 3, § 2, van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001, dat ook een uitdrukkelijke plicht tot mededeling bevat van uitgesproken disciplinaire straffen. Het is evenwel zeer de vraag of de toepassing van het decreet van 16 oktober 1995 daartoe het

.../...

geschikte instrument is. Dat decreet is immers opgevat om, op verzoek, inzage te krijgen in welbepaalde documenten of ervan, tegen een vergoeding, afschrift te krijgen, terwijl het in de genoemde bepalingen gaat om een gestructureerde gegevensuitwisseling die plaatsvindt tussen openbare overheden. Zo wordt in het decreet van 16 oktober 1995 de aanwezigheid van een persoonlijk en direct belang vereist, dat schriftelijk dient te worden aangetoond, wanneer het gaat om de toegang tot een bestuursdocument dat een beoordeling of een waardeoordeel bevat van een met name genoemde of gemakkelijk identificeerbare persoon of de beschrijving van een gedrag waarvan het ruchtbaar maken aan die persoon een kennelijk nadeel kan berokkenen (artikel 3, tweede lid), zoals te dezen het geval is.

Conclusie is derhalve dat moet worden voorzien in een eigen mechanisme van gegevensuitwisseling met vreemde staten ⁽⁷⁾ of andere gemeenschappen. Gelet op de weerslag op de persoonlijke levenssfeer, wordt overigens hiertoe best het decreet van 30 januari 2006 aangepast ⁽⁸⁾.

Artikel 11

14. Volgens de gemachtigde worden met de verwijzing naar het Wetboek van Strafvordering ⁽⁹⁾ in de derde volzin van artikel 11 van het ontwerp meer bepaald de artikelen 22 tot 24 van de wet van 17 april 1878 bevattende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bedoeld.

⁽⁷⁾ Al wordt in artikel 20 van het decreet van 30 januari 2006 geen gewag gemaakt van vreemde staten, toch kan worden aangenomen dat ook met die staten een gegevensuitwisseling kan plaatsvinden nu krachtens artikel 21 van dat decreet disciplinaire straffen die in het buitenland worden opgelegd, conform de internationale verplichtingen van de Duitstalige Gemeenschap, worden erkend wanneer de erkenning wederzijds is. Zulks impliceert dat er ook een gegevensuitwisseling kan plaatsvinden.

⁽⁸⁾ Er zou overigens, juist gelet op die weerslag en mede in acht genomen het in artikel 22 van de Grondwet vervatte legaliteitsbeginsel, aan kunnen worden getwijfeld of de artikelen 20 en 21 van het decreet van 30 januari 2006, die geen uitdrukkelijke delegatiebepalingen bevatten, op grond van de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap nader zouden kunnen worden uitgewerkt in een regeringsbesluit.

⁽⁹⁾ In de Nederlandse en de Franse versie van het ontwerp wordt ten onrechte verwezen naar het Strafwetboek.

Het verdient evenwel geen aanbeveling om deze artikelen bij analogie toe te passen omdat zulks aanleiding kan geven tot praktische toepassingsmoeilijkheden. Beter is een eigen regeling uit te werken ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁰⁾ Mocht deze suggestie niet worden gevolgd, dan dient in ieder geval te worden gepreciseerd naar welke bepalingen juist wordt verwezen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	B. SEUTIN,	
	W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	H. COUSY,	assessoren van de
	J. VELAERS,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. R. THIELEMANS, eerste auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

J. SMETS